

Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 22/06/2021 a les 18:30

Marçal Lladó: «A Bankrobber som fans de les nostres cançons»

La companyia compleix vint anys convertida en una de les referències de l'escena catalana

Aquest 2021 la companyia Bankrobber compleix vint anys. En aquest temps, ha aconseguit convertir-se en una de les companyies catalanes de referència amb un catàleg més interessant. N'hem parlat amb una de les cares visibles, Marçal Lladó, que ens ha avançat que estan pensant la manera de celebrar l'aniversari cap a finals d'any.

Com se us va acudir muntar una discogràfica fa vint anys, quan ja començava la crisi de les companyies editores?

Sí, ja érem de ple en la crisi de les discogràfiques. El que passa és que mai ens ho vam plantejar com un negoci, sinó que ens hi vam ficar per vici: o sigui, perquè a tots ens agradava la música. Uns amics tenien un grup, **Holland Park**, que és la primera banda de **Mazoni**. En aquells moments havien de treure el primer disc i els amics vam pensar que si no trobaven ningú que els edités, ens hi ficaríem. I de seguida vam tenir clar que ens agradava prou per no quedar-nos en una autoedició, que volíem moure més coses i fer un petit *roster* d'artistes i començar a ficar-nos-hi seriosament.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=s8Mcjnap4Qc>

Quina ha estat la clau de l'èxit perquè un grup d'amics amb el temps es convertís en una

companyia de referència?

Jo crec que ha estat la constància. No ens hem cansat ni en els moments complicats. Sempre hem trobat una espurna d'il·lusió per seguir endavant a cada moment. I d'altra banda, el fer sempre el que ens agradava. Som un segell que no ha assumit peatges. Si una cosa no ens ha agradat prou o en aquell moment no podíem fer-la, sempre hem dit que no. Sempre hem treballat amb coses que ens agraden molt i amb música que ens estimem. Allà on no han sortit els números, per sort sempre hi ha arribat la il·lusió.

Però només d'il·lusió no es pot viure?

L'única manera que sabem de treballar és fer coses que ens agraden molt. Amb una cosa que no ens agradi, per molt que sigui la més comercial del món, no sabríem com posar-nos-hi. Podríem fracassar a gran nivell.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=llt56MOXkw4>

Si haguessis de destacar algun moment d'aquests anys, amb quin et quedaries?

Prefereixo dir-te'n uns quants. Per nosaltres, haver treballat amb un grup com **Els Surfing Sirles**, afectivament és un tresor de l'ànima. De moments especials et diria la gira de 31 dies amb **Mazoni**, que és una de les coses més intenses que hem fet. També estem orgullosos amb la feina que s'ha fet durant 12 anys amb **El Petit de Cal Eril**, que és l'artista que tenim més en forma i que en aquest moment és la bandera de l'escuderia. I també estem orgullosos de cançons concretes: ?Animal salvatge? de **Sanjosex**, ?Som transparents? d'**El Petit de Cal Eril** o ?Eufòria? de **Mazoni**, que són molt emblemàtiques. Al final, som fans de les nostres cançons. I com a última cosa, el que descriu la diversitat del nostre segell és que hem estat capaços de posar de costat una big band de ska-jazz com **The Gramophone Allstars** amb un grup de punk cridaner com **Les Cruet**.

Al principi del segell vau donar a conèixer molts artistes de la Bisbal. Us sentiu pares d'aquesta escena?

L'escena bisbalenca, com totes les escenes, és una confluència de coses. No hi ha escena si falta algun element. A La Bisbal hi havia les bandes, hi havia locals per assajar i tocar, es feien molts directes? i nosaltres vam ser el segell que corria per allà en aquells moments. Si no s'haguessin donat tots aquests elements no n'estàriem parlant. Vam ser una vàlvula per a tot això i n'estem contents, però n'hi havia d'altres. També hem format part activa d'altres escenes: per exemple la del nou pop català que va orbitar al voltant del PopArb, l'Heliogàbal i dels inicis d'iCat FM.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=60lX4gVjCGE>

El nom de la companyia, Bankrobber, és una certa provocació?

Vam posar aquest nom perquè ens agradava la cançó de **The Clash** i perquè tenia un punt punk romàntic que ens molava. No el vam pensar gaire i si haguéssim sabut que ens l'hauríem de quedar vint anys, no sé si l'hauríem escollit. Però al final, està clar que els lladres són els bancs. Nosaltres complim vint anys sense haver demanat mai ni un duro als bancs. I d'això, n'estem tan orgullosos com dels discos que hem publicat.